

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 22.3.2023
COM(2023) 155 final

2023/0083 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

**om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av
förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828**

(Text av betydelse för EES)

{SEC(2023) 137 final} - {SWD(2023) 59 final} - {SWD(2023) 60 final}

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

- **Motiv och syfte med förslaget**

Denna motivering åtföljer förslaget till direktiv om främjande av reparation av varor som köpts av konsumenter och om ändring av direktiv (EU) 2019/771, direktiv (EU) 2020/1828 och förordning (EU) 2017/2394. Förslaget ligger i linje med kommissionens prioritering av den gröna omställningen, särskilt den europeiska gröna given¹ och dess mål om hållbar konsumtion.

När konsumentprodukter blir defekta avstår konsumenterna ofta från att försöka reparera dem och gör sig av med dem i förtid, även om de skulle kunna repareras och användas längre. Detta sker inom ramen för reklamationsrätten i direktivet om försäljning av varor (SGD)² när konsumenterna väljer utbyte i stället för reparation, och utanför reklamationsrätten, när konsumenterna avskräcks från reparation på grund av att reparationsalternativ och reparationsvillkor inte är optimala. I detta sammanhang är användningen av renoverade varor också begränsad, varför potentialen för att varor återanvänds av andra användare lämnas outnyttjad.

Den förtida kasseringen av reparerbara varor som köpts av konsumenter leder till ökade mängder avfall och genererar utsläpp av växthusgaser och ökad efterfrågan på värdefulla resurser i produktionen av nya varor. Problemet med att reparerbara varor som köpts av konsumenter kasseras i förtid finns i hela EU och rör ett stort antal varor. Mer än två tredjedelar av de svarande i det offentliga samrådet (65–74 %) stödde lösningar på EU-nivå.

Konferensen om Europas framtid³ resulterade i en uppmaning om införande av en rätt till reparation, särskilt i förslag 5 om hållbar konsumtion, förpackning och produktion och förslag 11 om hållbar tillväxt och innovation. Detta förslag om främjande av reparation av varor är en del av kommissionens svar på denna uppmaning⁴.

För att främja hållbar konsumtion är målet med detta direktiv att öka reparationen och återanvändningen av defekta men reparerbara varor köpta av konsumenter inom och utanför reklamationsrättens ram.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Kommissionen strävar efter att uppnå den gröna givens mål om hållbar konsumtion på ett övergripande sätt i olika initiativ som behandlar olika aspekter av förtida kassering, på både utbuds- och efterfrågesidan.

På utbudssidan fastställs i förslaget till förordning om ekodesign för hållbara produkter⁵ en ram för produkters reparerbarhet i produktionsfasen, särskilt när det gäller krav på produktutformning och tillgång till reservdelar.

¹ COM(2019) 640 final, 11.12.2019.

² EUT L 136, 22.5.2019, s. 28.

³ [Konferensen om Europas framtid, rapport om slutresultatet, maj 2022.](#)

⁴ COM(2022) 404 final.

⁵ COM(2022) 142 final, 30.3.2022.

På efterfrågesidan ger förslaget till direktiv om mer konsumentmakt i den gröna omställningen (*ECGT*)⁶ bättre information om varornas hållbarhet och reparerbarhet på försäljningsstället. Detta gör det möjligt för konsumenterna att fatta hållbara köpbeslut.

Enligt förslaget till förordning om harmoniserade regler för rättvis tillgång till och användning av data (dataakten) ska användare av uppkopplade produkter ha tillgång till data som de genererar under sin användning och ha rätt att ge sådana data till en tredje part som de själva väljer. Sådan tillgång till uppgifter kommer att vara relevant för oberoende reparatörer.

Om en produkt blir defekt under eftermarknadsfasen har konsumenterna enligt direktivet om försäljning av varor möjlighet att vända sig till säljare med krav på avhjälpande åtgärder för defekter som fanns när varorna levererades och framkom inom ansvarsperioden på minst 2 år. Enligt direktivet om försäljning av varor kan konsumenterna välja mellan reparation och kostnadsfritt utbyte. De kan inte begära den valda avhjälpande åtgärden om det är omöjligt eller oproportionerligt kostsamt jämfört med den andra avhjälpande åtgärden.

Den kombinerade effekten av förordningen om ekodesign för hållbara produkter och direktivet om konsumentinflytande i den gröna omställningen kommer att förbättra produkthållbarheten och främja hållbara inköp. Rättsakterna behandlar dock inte de problem som avskräcker konsumenterna från att reparera under eftermarknadsfasen. Genom initiativet fylls denna lucka, med fokus på användningsfasen för varor som köpts av konsumenterna. Detta främjar reparation som en lösning inom den garantiram som föreskrivs i SGD och ger konsumenterna och företag nya verktyg som främjar reparationer utöver den rättsliga garantin.

De tre initiativen kompletterar varandra och skapar synergieffekter genom fastställande av en övergripande strategi för det gemensamma målet om hållbar konsumtion. De är utformade för att ha en kumulativ effekt och omfattar tillsammans en produkts hela livscykel.

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Den rättsliga grunden för förslaget är artikel 114 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*), där det föreskrivs att det ska beslutas om åtgärder för att säkerställa upprättandet av den inre marknaden och dess funktion. Detta förslag bidrar till en mer välfungerande inre marknad genom att fastställa ett harmoniserat regelsystem för att främja reparation inom och utöver den rättsliga garantin vid försäljning av varor som köpts av konsumenterna.

SGD harmoniserar fullt ut de avhjälpande åtgärder som finns tillgängliga för konsumenterna inom garantiramen för bristande avtalsenlighet hos varor och de villkor som gäller för att vidta sådana åtgärder. Direktivet antogs på grundval av artikel 114 i EUF-fördraget i syfte att bidra till den inre marknadens funktion genom att åtgärda avtalsrättsliga hinder för gränsöverskridande försäljning av konsumentvaror i EU. Detta direktiv ändrar på ett målinriktat sätt valet mellan de avhjälpande åtgärderna reparation och utbyte i syfte att främja reparation och därmed en mer hållbar konsumtion. Den rättsliga grunden är densamma, nämligen artikel 114 i EUF-fördraget.

⁶ COM(2022) 143 final, 30.3.2022.

Utöver SGD har enskilda medlemsstater redan infört eller överväger att införa regler som främjar reparation och återanvändning av varor som köpts av konsumenterna. Skillnader mellan tvingande nationella regler som ska främja hållbar konsumtion i avtalssammanhang skapar faktiska eller potentiella hinder för en väl fungerande inre marknad, vilket inverkar negativt på gränsöverskridande transaktioner på den inre marknaden. Ekonomiska aktörer kan till exempel drabbas av extra transaktionskostnader för att få den juridiska rådgivning som krävs för att ta reda på vilka krav i lagen i det land där konsumenten har sin vanliga vistelseort som är tillämpliga enligt förordning (EG) nr 593/2008⁷. Leverantörer av reparationstjänster kan avskräckas från att erbjuda sina tjänster i mer än en medlemsstat eftersom de skulle behöva anpassa sina reparationsavtal i enlighet med detta.

Dessutom leder skillnader i nationella regler och därav följande skillnader i marknadspraxis till svag insyn när det gäller reparationsalternativ och reparationsvillkor. Detta kommer att avskräcka konsumenterna från att tillgå reparationstjänster, särskilt över gränserna, eftersom komplexiteten i gränsöverskridande transaktioner, i avsaknad av harmoniserade regler, är ännu större än i ett nationellt sammanhang. Konsumenternas begränsade efterfrågan hindrar utvecklingen av reparationstjänster, särskilt över gränserna. Allteftersom den digitala tekniken utvecklas och fler varor har digitala funktioner som kan nås på distans kommer reparationstjänster på distans och över gränserna sannolikt att utvecklas ännu mer i framtiden. De hinder som indirekt hämmar konsumenternas efterfrågan på reparation avskräcker också från gränsöverskridande rörlighet för varor, såsom reservdelar och reparationsutrustning som är nödvändiga för reparationstjänster.

Det är därför nödvändigt att harmonisera vissa aspekter av reparationer utanför säljarens befintliga ansvar för att säkerställa den inre marknadens funktion när det gäller förhållandet mellan en konsument och en reparatör, öka rättssäkerheten och minska transaktionskostnaderna, särskilt för små och medelstora företag, som i högsta grad är representerade i reparationssektorn.

Enligt artikel 114.3 i EUF-fördraget utgår kommissionen från en hög miljö- och konsumentskyddsnivå. SGD syftar till att förbättra den inre marknadens funktion och samtidigt uppnå en hög konsumentskyddsnivå. Med detta direktiv adderas det ytterligare målet att främja hållbar konsumtion, en cirkulär ekonomi och den gröna omställningen, vilket också säkerställer en hög miljöskyddsnivå.

- **Subsidiaritetsprincipen**

De problem som tas upp i detta direktiv är av gränsöverskridande karaktär och ligger på europeisk och global nivå.

SGD har redan medfört en fullständig harmonisering av vissa regler om försäljning av konsumentvaror. Eftersom detta förslag ändrar en aspekt av dessa regler för att främja reparation inom ramen för reklamationsrätten måste ändringen göras på EU-nivå.

⁷ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

I avsaknad av åtgärder på EU-nivå skulle nationella initiativ som inte omfattas av SGD med största sannolikhet följa, med olika strategier för att främja reparationer utanför reklamationsrätten i linje med målet om en mer hållbar konsumtion. Även om de skulle kunna medföra vissa fördelar för konsumenterna och miljön på nationell nivå skulle de samtidigt leda eller bidra till ökad fragmentering av den inre marknaden.

EU-åtgärder är därför nödvändiga för att uppnå det övergripande målet om en fungerande inre marknad med en mer hållbar konsumtion av konsumentvaror. Det är endast genom EU-åtgärder som man kan uppnå den önskade effekten av att främja reparation och återanvändning i samband med gränsöverskridande försäljning på hela den inre marknaden.

- **Proportionalitetsprincipen**

I detta direktiv föreslås en välavvägd strategi som respekterar proportionalitetsprincipen. För att främja reparation inom ramen för reklamationsrätten ändras den nationella lagstiftningen endast i den mån det är absolut nödvändigt för att uppnå målet. Detta förslag påverkar inte väletablerade nationella bestämmelser om ansvarsperioder. Ändringen gäller endast regler som redan är föremål för fullständig harmonisering.

Utanför reklamationsrätten är harmoniseringen på EU-nivå begränsad till de alternativ som har en inre marknadsdimension, nämligen det standardiserade europeiska formuläret för reparationsinformation och skyldigheten att reparera. Om en lösning på nationell nivå är lika effektiv, särskilt reparationsplattformen, är detta det alternativ som föredras. Den europeiska standarden för reparationstjänster är utformad som ett frivilligt åtagande för att undvika långtgående ingrepp i nationell lagstiftning om tillhandahållande av tjänster.

Bestämmelserna i detta direktiv syftar visserligen till en mer hållbar konsumtion, men är anpassade till de behov som de måste tillgodose och är riktade och noggrant utformade i fråga om omfattning och intensitet.

- **Val av instrument**

Det instrument som föredras är ett fristående direktiv. Det omfattar å ena sidan en riktad ändring av SGD när det gäller avhjälpande åtgärder inom ramen för reklamationsrätten och å andra sidan nya avtalsbestämmelser om främjande av reparation utanför säljarens ansvar enligt SGD. Ett direktiv är det lämpligaste instrumentet i detta sammanhang, eftersom det säkerställer den önskade harmoniseringseffekten och rättssäkerheten, samtidigt som det gör det möjligt för medlemsstaterna att införliva de harmoniserade åtgärderna i sin nationella lagstiftning utan friktion.

Som en icke-rättslig åtgärd avser kommissionen dessutom att främja utvecklingen av en europeisk standard för reparationstjänster.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

• Samråd med berörda parter

I enlighet med riktlinjerna för bättre lagstiftning genomfördes en omfattande samrådsstrategi för att säkerställa ett brett deltagande av berörda parter under hela den politiska cykeln för detta förslag. Samrådsstrategin omfattade berörda parter, däribland konsumenter, konsumentorganisationer på både nationell nivå och EU-nivå, företag och näringslivsorganisationer, miljöorganisationer, akademiska experter och nationella myndigheter. Flera samråd ägde rum:

- En uppmaning att inkomma med synpunkter under en period på 12 veckor från och med den 11 januari 2022 till och med den 5 april 2022 resulterade i 325 bidrag
- Ett öppet offentligt samråd online under en period på 12 veckor från och med den 11 januari 2022 till och med den 5 april 2022 resulterade i 331 bidrag.
- Konsument- och företagsundersökningar, beteendeeexperiment och riktade intervjuer i samband med konsekvensbedömningen.
- Riktade bilaterala möten med berörda parter.
- En workshop med medlemsstaterna den 7 april 2022.

Öppet offentligt samråd

I det öppna offentliga samrådet höll majoriteten av de svarande med om problemet med den minskade tid under vilken de flesta varor som köps av konsumenter används. Bland alla intressentkategorier påtalades som främsta orsaker till den minskade livslängden för varor som köpts av konsumenter bland annat svårigheten för konsumenterna att själva reparera produkterna samt olägenheterna med, de höga kostnaderna för eller avsaknaden av reparationstjänster för konsumenter.

De allra flesta av de svarande höll med om att incitament till att reparera defekta varor, både inom och utanför ramen för reklamationsrätten, i stället för att köpa nya, är ett mål att eftersträva för att främja hållbar konsumtion. De allra flesta berörda parter höll också med om att incitament för att köpa och använda renoverade varor är ett viktigt mål för att främja hållbar konsumtion. En klar majoritet av alla svarande ansåg att EU är den lämpliga nivån för att vidta åtgärder.

Alternativet att prioritera reparation när det är billigare än utbyte bedömdes som effektivt av en liten majoritet av alla berörda parter, däribland unionsmedborgare, näringslivsaktörer och offentliga myndigheter som svarade. De flesta konsument- och miljöorganisationer ansåg att åtgärden var ineffektiv.

Hälften av alla berörda parter som svarade såg frivilliga åtaganden att främja reparation som effektiva åtgärder. Särskilt näringslivsaktörer ansåg att denna åtgärd var verkningsfull, medan majoriteten av de svarande miljöorganisationerna och hälften av konsumentorganisationerna ansåg att åtgärden var ineffektiv.

När det gäller tillverkarens skyldighet att reparera mot ett fastställt pris ansåg en liten majoritet av de svarande att detta borde gälla om defekter beror på slitage, och hälften ansåg att detta borde gälla om fel uppstår efter det att reklamationsrätten har upphört att gälla.

Näringslivsaktörerna hade en annan uppfattning: endast en minoritet ansåg att defekter till följd av slitage bör täckas.

Inbjudan att lämna synpunkter

I uppmaningen att inkomma med synpunkter beskrevs policyalternativ för att främja reparation inom ramen för det system för avhjälpande åtgärder som föreskrivs i SGD när det gäller skyldigheten att reparera och frivilliga åtaganden för att främja reparation.

Berörda parter från olika kategorier (näringslivsorganisationer/sammanslutningar, företag, icke-statliga organisationer) stödde alternativet att prioritera reparation när det är billigare eller kan erhållas till samma kostnad som utbyte inom ramen för reklamationsrätten. När det gäller skyldigheten att reparera betonades från näringslivsaktörer att en sådan skyldighet bör vara förenad med uttagande av ett pris. De flesta berörda parter stödde alternativet med frivilliga åtaganden för att främja reparation.

Workshop med medlemsstaterna

Många medlemsstater hade ännu inte tagit ställning till de beskrivna åtgärderna. De åtgärder som prioriterar reparation inom ramen för direktivets system för avhjälpande åtgärder fann i allmänhet mer stöd än åtgärder som ger andra typer av incitament för konsumenterna att välja reparation (t.ex. en förlängning av ansvarsperioden efter reparation). Vissa medlemsstater stödde reparation som primär avhjälpande åtgärd när kostnaden är lägre än eller lika med utbyteskostnaden.

De flesta medlemsstater stödde inte införandet av reparationsskyldigheter för ekonomiska aktörer. Vissa av dem hävdade att en skyldighet skulle innebära en alltför stor börda och sannolikt öka priset på varor som konsumenterna köper. De medlemsstater som stödde skyldigheten att reparera påpekade att skyldigheten inte bör leda till högre reparationskostnader och att tillverkaren bör bära ansvaret för reparationen, inte säljaren.

När det gäller skyldigheten att lämna en offert på reparation utanför SGD:s tillämpningsområde framförde majoriteten av medlemsstaterna inte någon åsikt. Några stödde en sådan åtgärd medan några var tveksamma.

Insamling av uppgifter i samband med konsekvensbedömningen

Uppgiftsinsamlingen i samband med den studie som gjordes för att skaffa underlag till konsekvensbedömningen omfattade en omgång anonyma kundbesök, en konsumentundersökning med två integrerade konsumentexperiment, en företagsenkät samt intervjuer med berörda parter. Uppgifterna från dessa gör det möjligt att definiera problemet och bedöma effekterna av policyalternativen.

De anonyma kundbesöken, som inriktades på detaljhandlare, resulterade i 600 observationer om konsumenternas erfarenheter av att söka reparation inom och utanför reklamationsrätten och om skälen för att inte få produkter reparerade av säljare.

Konsumentundersökningen och de integrerade experimenten rörande situationer som omfattas av direktivet resulterade i 1 000 svar per medlemsstat (bland 10 medlemsstater) och gav återkoppling om konsumenters upplevelser när de försöker reparera eller köpa begagnade varor. Det andra konsumentundersökningen, som omfattade situationer utanför perioden med reklamationsrätt, resulterade i 800 observationer per medlemsstat (bland 10 medlemsstater)

och gav uppgifter om hinder för reparation, information om reparation och sannolikheten för att konsumenterna skulle välja reparation under olika förhållanden.

Den företagsundersökning som genomfördes bland tillverkare, säljare och reparatörer resulterade i 80 fullständiga svar och 284 partiella svar. Den gav underlag för analys av reparationsmarknaden och marknadspraxis när det gäller reparation och utbyte av defekta varor. Slutligen gav 21 intervjuer med berörda parter en inblick i problemdefinitionen och marknadspraxis.

- **Konsekvensbedömning**

Detta förslag grundar sig på en konsekvensbedömning. Kommissionens nämnd för lagstiftningskontroll avgav först ett negativt yttrande den 30 september 2022. Efter det ursprungliga utkastet, som genomgick en betydande översyn, lämnade nämnden för lagstiftningskontroll ett positivt yttrande med ytterligare kommentarer den 24 januari 2023. I bilaga 1 till konsekvensbedömningen beskrivs hur nämndens synpunkter behandlades.

Flera policyalternativ undersöktes för att ta itu med förtida kassering av varor köpta av konsumenter både inom och utanför reklamationsrätten.

De bedömda alternativen för att främja reparation och återanvändning av varor inom ramen för reklamationsrätten omfattar följande: Prioritera reparation inom ramen för SGD:s system för avhjälpande åtgärder när det är billigare än att byta ut varan i fråga. Göra reparation till den primära avhjälpande åtgärden. Förlänga ansvarsperioden i samband med reparation. Anpassa ansvarsperioden för renoverade varor till vad som gäller för nya varor. Främja utbyte av defekta varor mot renoverade varor.

De bedömda alternativen för att underlätta och uppmuntra reparation och återanvändning av varor utöver reklamationsrätten omfattar följande: Tillhandhålla information om reparation genom tillverkare och genom en matchningsplattform om reparation och renovering av varor på nationell nivå eller EU-nivå. Förbättra insynen i och villkoren för reparation genom frivilliga åtaganden, Ålägga reparatörer att lämna en offert avseende priset och villkoren för reparation. Ålägga tillverkare att reparera varor som omfattas av krav på reparerbarhet enligt unionsrätten eller alla produkter mot ett pris.

Paketet med rekommenderade alternativ innehåller alternativ från båda klustren, med fokus på reparationer utanför reklamationsrättens ram. Den största andelen defekter förekommer i detta scenario, vilket innebär att möjligheterna att öka andelen reparationer är störst. På grundval av flera kriterier och en kostnads-nyttoanalys samt en kvalitativ bedömning av proportionaliteten hos de olika alternativ som övervägdes föreslogs en kombination av sex rekommenderade alternativ för att ta itu med problemen:

- Prioritering av reparationer när det är billigare än att byta ut dem inom ramen för reklamationsrätten.
- En onlineplattform på nationell nivå som matchar konsumenter med reparatörer och främjar renoverade varor.
- En skyldighet för reparatörer att på begäran lämna en offert angående pris och reparationsvillkor i standardiserad form (det europeiska formuläret för reparationsinformation).

- En skyldighet för tillverkare av varor för vilka krav på reparerbarhet enligt unionsrätten gäller att utföra reparation utanför reklamationsrätten mot ett pris.
- En skyldighet för tillverkare att informera om sin reparationsskyldighet.
- En frivillig EU-standard för enkel reparation (europeisk standard för reparationstjänster).

Det rekommenderade paketet leder till ökad reparation av varor som köpts av konsumenter, både inom och utanför reklamationsrätten, genom att motverka flera av de identifierade drivkrafterna för förtida kassering av dessa varor.

Genom att man prioriterar reparation framför utbyte inom ramen för SGD:s system för avhjälpande åtgärder kommer konsumenternas beteende att drivas i riktning mot hållbar konsumtion. Det kommer också att leda till fler reparationer inom ramen för reklamationsrätten när det gäller defekta men reparerbara varor köpta av konsumenter.

Utanför reklamationsrätten kommer olika åtgärder att göra reparationer enklare och mer attraktiva för konsumenterna. Detta bidrar till att öka antalet reparationer och konsumentvarors livslängd. Den nationella onlineplattformen för reparation och tillverkarnas skyldighet att informera om sin tillämpliga skyldighet att tillhandahålla reparationstjänster kommer att förbättra insynen i tillgängliga reparationstjänster. Det bindande erbjudandet med avseende på reparationspris och reparationsvillkor (det europeiska formuläret för reparationsinformation) kommer att bidra till hanteringen av problem när det gäller priset som konsumenter måste betala och olägenheter i reparationsprocessen genom öppenhet och förutsägbarhet och göra det lättare att jämföra erbjudanden. Skyldigheten att reparera kommer att främja hållbar konsumtion genom att ge konsumenterna rätt att begära reparation från tillverkaren för specifika produktgrupper som är utformade för att kunna repareras. Den europeiska standarden för reparationstjänster är ett användbart icke-rättsligt tillägg till de bindande åtgärder som ska öka konsumenternas förtroende för reparationstjänster. Renoveringsfunktionen hos den nationella plattformen ökar användningen av renoverade varor, vilket gynnar både efterfråge- och utbudssidan.

Det rekommenderade paketet bidrar till ökad sysselsättning och till investeringar och konkurrens inom EU:s reparationssektor på den inre marknaden, samtidigt som det medför fördelar för EU:s konsumenter (176,5 miljarder euro i inbesparingar för konsumenterna under 15 års tid, vilket motsvarar 25 EUR per konsument och år) och miljön (besparingar på 18,4 miljoner ton koldioxid⁸ under 15 år). Oberoende reparatörer, inklusive små och medelstora företag, har goda förutsättningar att dra nytta av detta paket. Företagens intäkter kommer att minska på grund av utebliven försäljning och minskad produktion av nya varor, men detta kompenseras av de avsevärda besparingarna på konsumentensidan. Företagens minskade intäkter återspeglar här därför ett perspektivskifte från fokus på företagens intäkter till en betoning av konsumentperspektivet. Konsumenterna kommer sannolikt också att investera de pengar som sparas i ekonomin som helhet, vilket i sin tur kommer att leda till tillväxt och investeringar.

⁸ Miljökonsekvenserna av det rekommenderade alternativet måste ses tillsammans med miljökonsekvenserna i förordningen om ekodesign för hållbara produkter (471 miljoner ton CO₂-besparingar) och ECGT (0,33–0,47 miljoner ton i minskade koldioxidutsläkt), eftersom de är utformade för att ha en kompletterande effekt. Den kombinerade miljöpåverkan är därför mycket betydande. Initiativen hjälper också varandra att få effekt.

- **Grundläggande rättigheter**

Paketet har en positiv inverkan på de grundläggande rättigheter som fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*). Det främjar rätten till en hög nivå i fråga om miljöskydd och förbättring av miljöns kvalitet, i enlighet med artikel 37 i stadgan. Det bidrar i synnerhet till att minska utsläppen av växthusgaser, avfallet och användningen av nya resurser genom att öka reparationerna både inom och utanför ramen för reklamationsrätten och därigenom förlänga livslängden för varor köpta av konsumenter. Detta förslag bidrar till en hög konsumentskyddsnivå (artikel 38 i stadgan) genom att stärka konsumenternas rättigheter utöver reklamationsrätten. Detta ska säkerställas genom att

- a) konsumenterna ges verktyg som förbättrar insynen och villkoren för reparation,
- b) tillverkare åläggs att utanför reklamationsrätten reparera vissa varor köpta av konsumenter.

Dessa åtgärder kommer att uppmuntra och underlätta valet av reparation när varor blir defekta och hindra konsumenterna från att i onödan köpa nya ersättningsvaror, vilket minskar konsumenternas utgifter.

Detta förslag reglerar vissa affärsmetoder när det gäller reparation mot bakgrund av målet om hållbar konsumtion, samtidigt som det skyddar avtalsfriheten och främjar näringsfriheten (artikel 16 i stadgan). Bestämmelserna i detta förslag syftar till att stärka reparationsmarknaden utan att skapa en börda, särskilt för små och medelstora företag.

Detta förslag bidrar också till integreringen av personer med funktionsnedsättning (artikel 26 i stadgan), eftersom medlemsstaterna är skyldiga att säkerställa tillgängligheten till onlineplattformen för reparation även för personer med funktionsnedsättning och därigenom underlättas deras tillgång till reparationstjänster. Dessutom syftar förslaget till att säkerställa rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol (artikel 47 i stadgan), särskilt genom särskilda bestämmelser om kontroll för att säkerställa efterlevnaden av detta direktiv.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Detta förslag får inga konsekvenser för EU:s budget.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

Kommissionen kommer att utvärdera verkningarna av detta initiativ 5 år efter det att det har börjat tillämpas. Detta ger tillräckligt med tid för tillämpning av initiativet och insamling av underlag i medlemsstaterna. Framstegen kommer att övervakas på grundval av en uppsättning indikatorer som omfattar paketet som helhet och dess enskilda delar. Uppgifter om införlivandet och tillämpningen av initiativet kommer också att ligga till grund för utvärderingen. I detta syfte kommer kommissionen också att hålla kontakt med medlemsstaterna och berörda parter.

Kommissionen kommer att utarbeta en rapport om delegeringen av befogenheten att anta delegerade akter senast nio månader före utgången av delegeringsperioden på sex år.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artikel 1 Innehåll, mål och tillämpningsområde

I artikel 1.1 anges syftet med detta direktiv, vilket är att förbättra den inre marknadens funktion genom fastställande av gemensamma regler för att främja reparation av varor köpta av konsumenter. I enlighet med artikel 114.3 i EUF-fördraget utgår kommissionen från en hög miljö- och konsumentskyddsnivå. Även om detta direktiv har samma syfte som SGD, nämligen att förbättra den inre marknadens funktion och uppnå en hög konsumentskyddsnivå, tillkommer miljöskydd som ett kompletterande mål. Genom att främja hållbar konsumtion genom reparation och återanvändning bidrar detta direktiv i synnerhet till en cirkulär ekonomi och den gröna omställningen.

I artikel 1.2 definieras tillämpningsområdet för detta direktiv, nämligen reparation av varor köpta av konsumenter i händelse av en defekt hos varorna som uppstår eller framkommer utanför säljarens ansvar enligt artikel 10 i direktiv (EU) 2019/771. Detta kan vara fallet om defekten ännu inte förelåg vid den tidpunkt då varan levererades till konsumenten eller om den bristande avtalsenligheten framkommer först efter ansvarsperioden. För dessa typer av defekter införs genom direktivet flera bestämmelser, nämligen om skyldigheten att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation (artikel 4), om skyldigheten att reparera (artikel 5) med motsvarande informationskrav (artikel 6) och om plattformen för reparation och renovering (artikel 7). Genom direktivet införs också ändringar av systemen för avhjälpande av fel som omfattas av säljarnas ansvar enligt artikel 10 i SGD. I synnerhet införs genom artikel 12 i detta direktiv en målinriktad ändring avseende valet mellan reparation och utbyte enligt SGD. I linje med SGD är artikel 12 tillämplig på köpeavtal som ingås mellan konsumenter och säljare.

Artikel 2 Definitioner

I artikel (2) införs en definition av ”reparatör”, dvs. varje fysisk eller juridisk person som erbjuder reparationstjänster i kommersiellt syfte, inbegripet oberoende leverantörer av reparationstjänster samt tillverkare och säljare som erbjuder reparationstjänster.

Artikel 2.7 innehåller en definition av ”reparerbarhetskrav”, som rör tillverkarens skyldighet att reparera varor som omfattas av sådana krav på reparerbarhet som föreskrivs i unionsrättsakter (artikel 5). Med krav på reparerbarhet avses alla krav enligt de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II som gör det möjligt att få en produkt reparerad. Det rör sig till exempel om krav på demontering och tillgång till reservdelar som är tillämpliga på produkter eller specifika produktkomponenter samt reparationsrelaterad information och verktyg.

I artikel 2 hänvisas dessutom till flera definitioner som redan fastställts i SGD och i förordningen om ekodesign för hållbara produkter.

Artikel 3 Grad av harmonisering

I linje med SGD följer detta direktiv en strategi för fullständig harmonisering, vilket innebär att medlemsstaterna inte kan behålla eller införa bestämmelser i sin nationella lagstiftning som avviker från dem som fastställs i detta direktiv.

Artikel 4 Det europeiska formuläret för reparationsinformation

Genom artikel 4.1 införs en skyldighet för reparatörer att tillhandahålla standardiserad nyckelinformation om sina reparationstjänster via det europeiska formuläret för reparationsinformation i bilaga I. En sådan standardiserad presentation kommer att göra det möjligt för konsumenterna att bedöma och enkelt jämföra reparationstjänster. Det står konsumenterna fritt att avgöra om de behöver det europeiska formuläret för reparationsinformation i ett visst fall, till exempel för att få en överblick över de viktigaste villkoren för reparationstjänsten eller för att jämföra olika reparationstjänster. I sådana fall kan konsumenterna på begäran få formuläret från reparatörer när det behövs och tillför ett mervärde.

I artikel 4.2 fastställs att reparatörer som inte är skyldiga att reparera enligt artikel 5 inte ska vara skyldiga att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation om de inte har för avsikt att tillhandahålla reparationstjänster. Därigenom undviks onödiga bördor för reparatörerna.

Om reparatörer ådrar sig kostnader som är nödvändiga för att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation, till exempel för att inspektera defekta varor, får de begära att konsumenten betalar dessa begränsade kostnader (artikel 4.3).

I artikel 4.4 anges de nyckelparametrar som påverkar konsumenternas beslut när de överväger reparation. Detta rör sig särskilt om följande: priset för reparation eller, om priset inte kan beräknas i förväg, beräkningsmetoden och maximipriset, reparationsvillkor såsom den tid som behövs för att slutföra reparationen, tillgången på tillfälliga ersättningsvaror under reparationstiden, den plats där konsumenten överlämnar varorna för reparation och tillgången till stödtjänster såsom avlägsnande, installation och transport, i förekommande fall.

Enligt artikel 4.5 är det förbjudet för reparatörer att ändra det europeiska formuläret för reparationsinformation under 30 dagar, när det har tillhandahållits. Detta säkerställer att konsumenterna har tillräckligt med tid för att jämföra olika reparationserbjudanden och att de skyddas från villkorsändringar. För att skydda reparatörernas avtalsfrihet står det de reparatörer som inte är skyldiga att reparera enligt artikel 5 fritt att besluta om de ska ingå ett avtal, även om de har tillhandahållit ett formulär på konsumentens begäran. Om ett avtal om tillhandahållande av reparationer ingås är reparatörerna bundna av den information som ges i det europeiska formuläret för reparationsinformation, som också utgör en integrerad del av avtalet om tillhandahållande av reparationstjänster.

Det europeiska formuläret för reparationsinformation kommer också att göra det lättare att tillhandahålla information om reparationstjänster, även för mikroreparatörer samt små och medelstora reparatörer, eftersom det i artikel 4.6 föreskrivs att reparatörer ska anses ha uppfyllt motsvarande informationskrav avseende reparationstjänster som fastställs i direktiven 2011/83/EU, 2006/123/EG och 2000/31/EG.

Artikel 5 Skyldighet att reparera

Genom artikel 5 införs en skyldighet för tillverkare att på konsumentens begäran och mot ett pris åtgärda defekter som inte omfattas av säljarens ansvar.

När det gäller tillämpningsområdet begränsar artikel 5.1 skyldigheten att reparera till varor för vilka och till den utsträckning krav på reparerbarhet i förekommande fall fastställs i de

unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II till detta direktiv. Dessa varor inbegriper produktgrupper som omfattas av kraven på reparerbarhet enligt ekodesignramen, såsom tvättmaskiner för hushållsbruk, diskmaskiner för hushållsbruk, kylar och frysar samt dammsugare. Kraven på reparerbarhet enligt de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II säkerställer att respektive produkter är reparerbara i tekniskt hänseende. Skyldigheten att reparera motsvarar omfattningen av kraven på reparerbarhet⁹, bland annat för de komponenter som omfattas och den period under vilken respektive reparerbarhetskrav gäller. Att koppla skyldigheten att reparera till befintliga krav på reparerbarhet i unionens rättsakter som anges i bilaga II säkerställer därför att denna skyldighet kan uppfyllas i praktiken och att det finns rättssäkerhet för ekonomiska aktörer. Reparationsskyldigheten enligt detta direktiv, som gör det möjligt för konsumenter att vända sig direkt till tillverkaren med krav på reparation under eftermarknadsfasen, kompletterar reparabilitetskrav på utbudssidan, vilket främjar konsumenternas efterfrågan på reparation.

Enligt artikel 5.1 kan tillverkaren fullgöra skyldigheten att reparera kostnadsfritt eller mot ett fastställt pris. Om tillverkaren reparerar mot ett fastställt pris skulle sådana reparationstjänster kunna bli en ytterligare inkomstkälla och tillverkaren skulle ha ett intresse av att nå en överenskommelse om priset med konsumenten för att ingå ett avtal. Konkurrenstrycket från andra reparatörer kommer sannolikt att hålla priset på en godtagbar nivå för konsumenten. Tillverkaren kan också ha ett intresse av att fullgöra skyldigheten kostnadsfritt som en del av en kommersiell hållbarhetsgaranti för de egna varorna.

Tillverkaren bör undantas från skyldigheten att reparera endast om reparation är omöjlig, till exempel om varorna är skadade på ett sätt som gör det tekniskt omöjligt att reparera dem (artikel 5.1 andra meningen).

Artikel 5.2 reglerar situationen när konsumenter köper en vara från en tillverkare i ett tredjeland som är etablerad utanför unionen. Den skapar rättssäkerhet för tillverkare i tredjeländer genom att specificera hur de kan uppfylla skyldigheten att reparera när de marknadsför varor köpta av konsumenter i unionen. Det skapar också rättssäkerhet för konsumenterna genom att klargöra vilka ekonomiska aktörer de kan vända sig till i unionen när det gäller reparationsskyldigheten för tillverkare i tredjeländer.

För att hålla bilaga II uppdaterad införs genom artikel 5.4 en befogenhet för kommissionen att anta delegerade akter för att ändra bilaga II, till exempel genom att lägga till nya varugrupper när nya krav på reparerbarhet antas i unionens rättsakter. Kommissionens befogenhet att anta delegerade akter kommer att säkerställa att alla relevanta framtida krav på reparerbarhet kan integreras i bilaga II.

Artikel 6 Information om skyldighet att reparera

Om tillverkarna är skyldiga att reparera varor enligt artikel 5 måste de informera konsumenterna om denna skyldighet och lämna information om reparationstjänsterna

⁹ Exempelvis ska enligt kommissionens förordning (EU) 2019/2023 tillverkare och importörer av eller bemyndigade representanter för tvättmaskiner för hushållsbruk och kombinerade tvättmaskiner/torktumlare för hushållsbruk tillhandahålla professionella reparatörer en särskild förteckning över reservdelar under en minimiperiod på 10 år efter utsläppandet på marknaden av den sista enheten av modellen. Skyldigheten att reparera kommer därför att gälla för respektive produkt, defekter som kräver utbyte med sådana reservdelar och tidsperioden på 10 år.

(artikel 6). Informationsskyldigheten syftar till att säkerställa att konsumenterna är medvetna om skyldigheten att reparera, vilket kommer att öka sannolikheten för reparation. Artikel 6 ger utrymme för flexibilitet när det gäller hur informationen görs tillgänglig så länge som tillverkaren gör den tillgänglig på ett tydligt och begripligt sätt.

Artikel 7 Onlineplattform för reparation och varor som genomgår renovering

Genom artikel 7 införs en skyldighet för medlemsstaterna att tillhandahålla minst en nationell plattform för att matcha konsumenter med reparatörer. Detta kommer att hjälpa konsumenterna att bedöma och jämföra fördelarna med olika reparationstjänster och därmed ge dem incitament att välja reparation i stället för att köpa nya varor. Om det redan finns en relevant nationell plattform som uppfyller villkoren i detta direktiv bör medlemsstaterna inte vara skyldiga att skapa nya plattformar.

I artikel 7.1 fastställs ett antal krav som den nationella plattformen måste uppfylla. För det första bör plattformen omfatta sökfunktioner för varor, plats för reparationstjänster och reparationsvillkor, till exempel den tid som krävs för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror, stödtjänster och kvalitetsstandarder för reparatörer (artikel 7.1 a). Plattformen bör också göra det möjligt för konsumenterna att direkt begära det europeiska formuläret för reparationsinformation via plattformen (artikel 7.1 b), för att underlätta tillgången till detta formulär. För att säkerställa att informationen på plattformen är korrekt bör plattformen vara utformad så att det är möjligt för reparatörerna att göra regelbundna uppdateringar (artikel 7.1 c). I syfte att bygga upp konsumenternas förtroende bör det dessutom vara möjligt att visa särskilda märkningar i enlighet med nationell lagstiftning och unionslagstiftning där reparatörer anger att de följer europeiska eller nationella kvalitetsstandarder för reparation (artikel 7.1 d). I informationssyfte bör plattformen också möjliggöra tillgänglighet via nationella webbplatser som är anslutna till den gemensamma digitala ingången (artikel 7.1 e).

För att främja renovering av varor åläggs medlemsstaterna i artikel 7.2 att säkerställa att onlineplattformen även innehåller en sökfunktion för att hitta säljare av varor som genomgår renovering och köpare av defekta varor för renovering.

I artikel 7.3 klargörs att registrering på plattformen är frivillig för reparations- och renoveringsaktörer. Dessutom bör det stå medlemsstaterna fritt att bestämma vem som kan få tillgång till reparationsplattformen och hur den ska nås, så länge alla reparatörer i EU behandlas lika. Konsumenter bör ha kostnadsfri tillgång till plattformen.

Artikel 12 Ändring av SGD

Artikel 12 anpassar på ett målinriktat sätt de harmoniserade villkor enligt vilka valet mellan avhjälpande åtgärder i form av reparation och utbyte kan göras i enlighet med artikel 13.2 i SGD. I denna artikel anges att konsumenten kan välja mellan reparation och utbyte, såvida inte den valda avhjälpande åtgärden skulle vara omöjlig eller, jämfört med den andra avhjälpande åtgärden, skulle orsaka säljaren oproportionella kostnader. Samtidigt som denna princip bibehålls lägger artikel 12 till en extra mening till artikel 13.2 i SGD i syfte att främja reparation framför utbyte, där det anges att säljaren alltid ska reparera varan om kostnaderna för utbyte är lika med eller högre än reparationskostnaderna. Som en följd av detta kan konsumenten endast välja utbyte som avhjälpande åtgärd om det är billigare än reparation.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828

(Text av betydelse för EES)

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 114,
med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹⁰,
i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet¹¹, och
av följande skäl:

- (1) Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771¹² syftar till att förbättra den inre marknadens funktion och samtidigt uppnå en hög konsumentskyddsnivå. Inom ramen för den gröna omställningen syftar det här direktivet till att förbättra den inre marknadens funktion och samtidigt främja en mer hållbar konsumtion, och det kompletterar därmed det mål som eftersträvas med direktiv (EU) 2019/771.
- (2) För att uppnå dessa mål, och i synnerhet för att underlätta gränsöverskridande tillhandahållande av tjänster och konkurrens mellan reparatörer av varor köpta av konsumenter på den inre marknaden, är det nödvändigt att fastställa enhetliga regler för att främja reparation av varor som köpts av konsumenter inom och utanför säljarens ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Medlemsstaterna har redan infört eller överväger att införa regler som främjar reparation och återanvändning av varor köpta av konsumenter utanför säljarens befintliga ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Olika tvingande nationella bestämmelser på detta område utgör faktiska eller potentiella hinder för den inre marknadens funktion, vilket inverkar negativt på gränsöverskridande transaktioner som utförs av ekonomiska aktörer som agerar på den marknaden. Dessa operatörer kan behöva anpassa sina tjänster för att följa olika tvingande nationella regler och kan drabbas av ytterligare transaktionskostnader för att

¹⁰ EUT [...]

¹¹ Europaparlamentets ståndpunkt av den [...] (ännu inte offentliggjord i EUT) och rådets beslut av den [...].

¹² Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2019/771 av den 20 maj 2019 om vissa aspekter på avtal om försäljning av varor, om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiv 2009/22/EG samt om upphävande av direktiv 1999/44/EG (EUT L 136, 22.5.2019, s. 28).

erhålla nödvändig juridisk rådgivning rörande kraven i lagstiftningen i den medlemsstat där konsumenten har sin vanliga vistelseort, när denna gäller enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008¹³, och anpassa sina avtal om tillhandahållande av reparationstjänster i enlighet med detta. Detta påverkar i första hand små och medelstora företag, som dominerar inom reparationssektorn. Rättslig fragmentering kan också inverka negativt på konsumenternas förtroende för gränsöverskridande reparationer på grund av osäkerhet om faktorer som är viktiga för beslutet att reparera varor.

- (3) För att minska förtida kassering av defekta men reparerbara varor köpta av konsumenter och för att uppmuntra konsumenterna att använda sina varor under längre tid är det nödvändigt att fastställa regler för reparation av sådana varor. Reparationer bör leda till en mer hållbar konsumtion, eftersom det sannolikt kommer att generera mindre avfall orsakade av kasserade varor, mindre efterfrågan på resurser, inklusive energi, som orsakas av tillverkning och försäljning av nya varor som ersätter defekta varor, samt minskade utsläpp av växthusgaser. Detta direktiv främjar hållbar konsumtion i syfte att skapa miljönytta och samtidigt uppnå fördelar för konsumenterna genom undvikande av kostnader i samband med nya inköp på kort sikt.
- (4) I Europaparlamentets och rådets förordning (EU)... [om hållbara ekodesignprodukter] fastställs särskilt krav på utbudssidan som syftar till en mer hållbar produktdesign under produktionsfasen. I Europaparlamentets och rådets direktiv (EU)... [om mer konsumentmakt i den gröna omställningen] fastställs krav på efterfrågesidan som säkerställer bättre information om varors hållbarhet och reparerbarhet på försäljningsstället, vilket bör göra det möjligt för konsumenterna att fatta välgrundade och hållbara köpbeslut. Detta direktiv kompletterar dessa krav på utbuds- och efterfrågesidan genom att främja reparation och återanvändning under eftermarknadsfasen, både inom och utanför säljarens ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Direktivet syftar således till att inom ramen för den europeiska gröna given främja en mer hållbar konsumtion, en cirkulär ekonomi och den gröna omställningen.
- (5) Detta direktiv bör inte påverka medlemsstaternas frihet att reglera andra aspekter av avtal om tillhandahållande av reparationstjänster än de som harmoniseras i unionsrätten.
- (6) Kraven på reparerbarhet bör omfatta alla krav i unionsrättsakter som säkerställer att varor kan repareras, inbegripet men inte begränsat till krav enligt den ram för ekodesign som avses i förordning [om ekodesign för hållbara produkter], för att omfatta ett brett spektrum av produkter samt framtida utveckling på något annat unionsrättsligt område.
- (7) För att hjälpa konsumenterna att identifiera och välja lämpliga reparationstjänster bör de få viktig information om reparationstjänster. Det europeiska formuläret för reparationsinformation bör fastställa nyckelparametrar som påverkar konsumenternas beslut när de överväger att reparera defekta varor. Detta direktiv bör omfatta en mall för ett standardiserat format. Ett standardiserat format för presentation av reparationstjänster bör göra det möjligt för konsumenterna att bedöma och enkelt jämföra reparationstjänster. Ett sådant standardiserat format bör också underlätta processen med att tillhandahålla information om reparationstjänster, särskilt för

¹³ Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 593/2008 av den 17 juni 2008 om tillämplig lag för avtalsförpliktelser (Rom I), EUT L 177, 4.7.2008, s. 6.

mikroföretag och små och medelstora företag som tillhandahåller reparationstjänster. För att undvika ytterligare bördor på grund av överlappande krav på förhandsinformation bör en reparatör anses ha uppfyllt motsvarande informationskrav i relevanta EU-rättsakter, i tillämpliga fall, om det europeiska formuläret för reparationsinformation har fyllts i korrekt och tillhandahållits konsumenten. Informationen i det europeiska formuläret för reparationsinformation bör tillhandahållas konsumenterna på ett tydligt och begripligt sätt och i enlighet med tillgänglighetskraven i direktiv 2019/882¹⁴.

- (8) Konsumentens fria val beträffande vem som ska reparera varorna bör underlättas genom att man begär det europeiska formuläret för reparationsinformation inte bara från tillverkaren utan även från säljaren av de berörda varorna eller, i tillämpliga fall, från oberoende reparatörer. Reparatörer bör tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation endast om konsumenten begär detta formulär och reparatören avser att tillhandahålla reparationstjänsten eller har en skyldighet att reparera. En konsument kan också välja att inte begära det europeiska formuläret för reparationsinformation och att ingå ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster med en reparatör i enlighet med förhandsinformation som tillhandahålls på annat sätt i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU.¹⁵
- (9) Det finns situationer där en reparatör ådrar sig nödvändiga kostnader för att tillhandahålla den information om reparation och pris som ingår i det europeiska formuläret för reparationsinformation. Reparatören kan till exempel behöva inspektera varorna för att kunna fastställa defekten eller vilken typ av reparation som är nödvändig, inbegripet behovet av reservdelar, och göra en uppskattning av reparationspriset. I dessa fall kan en reparatör endast begära att en konsument betalar de kostnader som är nödvändiga för att tillhandahålla den information som ingår i det europeiska formuläret för reparationsinformation. I enlighet med förhandsinformationen och andra krav i direktiv 2011/83/EU bör reparatören informera konsumenten om sådana kostnader innan konsumenten begär att det europeiska formuläret för reparationsinformation tillhandahålls. Konsumenter kan avstå från att begära det europeiska formuläret för reparationsinformation om de anser att kostnaderna för att erhålla formuläret är för höga.
- (10) Reparatörer bör inte ändra de reparationsvillkor som anges i det europeiska formuläret för reparationsinformation, inbegripet villkor rörande reparationspriset, under en viss tidsperiod. Detta säkerställer att konsumenterna ges tillräckligt med tid för att jämföra olika reparationserbjudanden. För att så långt som möjligt skydda avtalsfriheten för andra reparatörer än tillverkare av varor som omfattas av reparationsskyldighet, så att de är fria att besluta huruvida de över huvud taget ska ingå ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster, bör det stå reparatörer fritt att besluta att inte ingå ett sådant avtal, även i situationer där de har tillhandahållit det europeiska formuläret för reparationsinformation. Om ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster ingås på grundval av det europeiska formuläret för

¹⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2019/882/EU av den 17 april 2019 om tillgänglighetskrav för produkter och tjänster (EUT L 151, 7.6.2019, s. 70).

¹⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/83/EU av den 25 oktober 2011 om konsumenträttigheter och om ändring av rådets direktiv 93/13/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG och om upphävande av rådets direktiv 85/577/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG (Text av betydelse för EES) (EUT L 304, 22.11.2011, s. 64).

reparationsinformation bör informationen om reparationsvillkor och pris i detta formulär utgöra en integrerad del av avtalet om tillhandahållande av reparationstjänster och därmed ange reparatörens skyldigheter enligt avtalet. Underlåtenhet att uppfylla dessa avtalsförpliktelser regleras av tillämplig nationell lagstiftning.

- (11) I direktiv (EU) 2019/771 föreskrivs en skyldighet för säljare att reparera varor vid bristande avtalsenlighet som förelåg vid den tidpunkt då varorna levererades och som framkom under ansvarstiden. Enligt det direktivet har konsumenterna inte rätt att få defekter som inte omfattas av denna skyldighet reparerade. Till följd av detta kasseras ett stort antal defekta men reparerbara varor i förtid. För att uppmuntra konsumenterna att reparera sina varor i sådana situationer bör detta direktiv ålägga tillverkarna en skyldighet att reparera varor som omfattas av krav på reparerbarhet enligt unionsrättsakter. Denna reparationsskyldighet bör på konsumentens begäran åläggas tillverkarna av sådana varor, eftersom dessa krav på reparerbarhet riktar sig till dem. Denna skyldighet bör gälla för tillverkare både inom och utanför unionen i fråga om varor som släpps ut på unionsmarknaden.
- (12) Eftersom den reparationsskyldighet som åläggs tillverkare enligt detta direktiv omfattar defekter som inte beror på att varorna avviker från ett köpeavtal, får tillverkarna tillhandahålla reparationer antingen mot att konsumenten betalar ett pris eller någon annan form av ersättning, eller kostnadsfritt. Möjligheten att debitera ett pris bör uppmuntra tillverkare att utveckla hållbara affärsmodeller, inbegripet tillhandahållande av reparationstjänster. Ett sådant pris kan exempelvis ta hänsyn till arbetskostnader, kostnader för reservdelar, driftskostnader för reparationsanläggningen och en sedvanlig marginal. Priset och villkoren för reparation bör överenskommas i ett avtal mellan konsumenten och tillverkaren och konsumenten bör ha frihet att besluta huruvida detta pris och dessa villkor är godtagbara. Behovet av ett sådant avtal och konkurrenstrycket från andra reparatörer bör uppmuntra tillverkare som är reparationsskyldiga att hålla priset på en nivå som konsumenten kan godta. Reparationsskyldigheten kan också fullgöras kostnadsfritt när ett fel omfattas av en garanti, till exempel i fråga om en varas garanterade hållbarhet.
- (13) Tillverkare kan fullgöra sin reparationsskyldighet genom att lägga ut reparationer på entreprenad, till exempel om tillverkaren inte har reparationsinfrastruktur eller om reparationen kan utföras av en reparatör som är belägen närmare konsumenten, bland annat om tillverkaren är etablerad utanför unionen.
- (14) De krav som fastställs i delegerade akter som antagits i enlighet med förordning [om ekodesign för hållbara produkter] eller genomförandeåtgärder som antagits i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG¹⁶, enligt vilka tillverkare bör ge tillgång till reservdelar, reparations- och underhållsinformation eller reparationsrelaterade programvaruverktyg, fast programvara eller liknande hjälpmedel, är tillämpliga. Dessa krav säkerställer att reparation är tekniskt genomförbar, inte bara för tillverkaren utan även för andra reparatörer. Som en följd av detta kan konsumenten själv välja en reparatör.
- (15) Reparationsskyldigheten bör också gälla i fall där tillverkaren är etablerad utanför unionen. För att göra det möjligt för konsumenterna att vända sig till en ekonomisk

¹⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (omarbetning) (Text av betydelse för EES) (EUT L 285, 31.10.2009, s. 10).

aktör som är etablerad i unionen för att få denna skyldighet fullgjord anges i detta direktiv en rad alternativa ekonomiska aktörer som är skyldiga att fullgöra tillverkarens reparationsskyldighet i sådana fall. Detta bör göra det möjligt för tillverkare utanför unionen att organisera och fullgöra sin skyldighet att reparera inom unionen.

- (16) För att undvika att tillverkarna överbelastas och säkerställa att de kan fullgöra sin reparationsskyldighet bör denna skyldighet begränsas till de varor för vilka och till den utsträckning som krav på reparerbarhet föreskrivs i unionens rättsakter. Kraven på reparerbarhet tvingar inte tillverkarna att reparera defekta varor, utan säkerställer att varorna är sådana att de kan repareras. Sådana krav på reparerbarhet kan fastställas i relevanta unionsrättsakter. Exempel på detta är delegerade akter som antagits i enlighet med förordning [om ekodesign för hållbara produkter] eller genomförandeåtgärder som antagits i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG¹⁷, som skapar en ram för att förbättra produkters miljömässiga hållbarhet. Denna begränsning av reparationsskyldigheten säkerställer att endast de varor som är utformade för att kunna repareras omfattas av en sådan skyldighet. Relevanta krav på reparerbarhet inbegriper utformningskriterier som ger bättre möjligheter att demontera varorna och tillgängliggöra av en rad reservdelar under en minimiperiod. Skyldigheten att reparera motsvarar omfattningen av kraven på reparerbarhet, till exempel kan ekodesignkraven endast gälla vissa komponenter i varan eller kan en viss tidsperiod fastställas för att göra reservdelar tillgängliga. Reparationsskyldigheten enligt detta direktiv, som gör det möjligt för konsumenten att vända sig direkt till tillverkaren med krav på reparation under eftermarknadsfasen, kompletterar de krav på reparerbarhet på utbudssidan som fastställs i förordning [om ekodesign för hållbara produkter], vilket främjar konsumenternas efterfrågan på reparation.
- (17) För att säkerställa rättssäkerhet förtecknas i bilaga II i detta direktiv relevanta produktgrupper som omfattas av sådana krav på reparerbarhet enligt unionsrättsakter. I syfte att säkerställa överensstämmelse med framtida krav på reparerbarhet enligt unionens rättsakter bör befogenheten att anta akter i enlighet med artikel 290 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt delegeras till kommissionen, i synnerhet med avseende på tillägg av nya produktgrupper i bilaga II när nya krav på reparerbarhet antas. Det är särskilt viktigt att kommissionen genomför lämpliga samråd under sitt förberedande arbete, inklusive på expertnivå, och att dessa samråd genomförs i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning¹⁸. För att säkerställa lika stor delaktighet i förberedelsen av delegerade akter bör Europaparlamentet och rådet erhålla alla handlingar samtidigt som medlemsstaternas experter, och deras experter bör ges systematiskt tillträde till möten i kommissionens expertgrupper som arbetar med förberedelse av delegerade akter.
- (18) Detta direktiv ålägger tillverkaren en reparationsskyldighet, men det underlättar också konsumenternas val av reparationstjänster från andra reparatörer. Detta val bör framför allt underlättas genom en möjlighet att begära det europeiska formuläret för reparationsinformation inte bara från tillverkaren utan även från andra reparatörer

¹⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter (omarbetning).

¹⁸ Interinstitutionellt avtal mellan Europaparlamentet, Europeiska unionens råd och Europeiska kommissionen om bättre lagstiftning (EUT L 123, 12.5.2016, s. 1).

såsom säljaren eller oberoende reparatörer eller genom sökning via den onlinebaserade reparationsplattformen. Eftersom konsumenterna skulle behöva betala för reparationen kommer de sannolikt att jämföra reparationsmöjligheter för att välja de reparationstjänster som är bäst lämpade för deras behov. Det är därför sannolikt att de kontakter oberoende reparatörer i närheten eller säljaren innan de vänder sig till tillverkare som till exempel kan finnas på ett större avstånd och för vilka priset skulle kunna vara högre på grund av transportkostnader.

- (19) I linje med direktiv (EU) 2019/771 bör en tillverkare undantas från skyldigheten att reparera om det är faktiskt eller rättsligt omöjligt att reparera. Tillverkaren bör till exempel inte vägra reparation av rent ekonomiska skäl, såsom kostnader för reservdelar. I den nationella lagstiftning som genomför direktiv (EU) 2019/771 eller föregående Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG¹⁹ används redan kriteriet om huruvida reparation är omöjlig, och det tillämpas av nationella domstolar.
- (20) För att öka konsumenternas medvetenhet om tillgången till reparation och därmed sannolikheten för att reparation kommer till stånd bör tillverkarna informera konsumenterna om denna skyldighet. Informationen bör innehålla uppgifter om de relevanta varor som omfattas av denna skyldighet, tillsammans med en förklaring om att och i vilken utsträckning reparationer tillhandahålls för dessa varor, till exempel genom underleverantörer. Denna information bör vara lättillgänglig för konsumenten och tillhandahållas på ett klart och begripligt sätt, utan att konsumenten behöver begära den, och i enlighet med tillgänglighetskraven i direktiv 2019/882. Det står tillverkarna fritt att bestämma på vilket sätt de informerar konsumenten.
- (21) För att uppmuntra reparation bör medlemsstaterna säkerställa att det för deras territorium finns minst en onlineplattform som gör det möjligt för konsumenterna att söka efter lämpliga reparatörer. Plattformen kan vara en befintlig eller privat plattform, förutsatt att den uppfyller villkoren i detta direktiv. Plattformen bör omfatta användarvänliga och oberoende jämförelseverktyg som hjälper konsumenterna att bedöma och jämföra förtjänster hos olika leverantörer av reparationstjänster, och därigenom uppmuntra konsumenterna att välja reparation i stället för att köpa nya varor. Plattformen syftar till att underlätta sökandet efter reparationstjänster i förbindelser mellan företag och konsumenter, men det står medlemsstaterna fritt att utvidga dess tillämpningsområde till att även omfatta förbindelser mellan företag samt lokalt ledda reparationsinitiativ.
- (22) Medlemsstaterna bör säkerställa att alla ekonomiska aktörer som kan tillhandahålla reparationstjänster i unionen har enkel tillgång till onlineplattformen. Medlemsstaterna bör ha frihet att besluta vilka reparatörer som kan registrera sig på onlineplattformen, så länge tillgången till plattformen är rimlig och icke-diskriminerande för alla reparatörer i enlighet med unionsrätten. Genom att göra det möjligt för reparatörer från en medlemsstat att registrera sig på onlineplattformen i en annan medlemsstat för att tillhandahålla reparationstjänster på områden som konsumenten sökte efter bör det bli möjligt att stödja gränsöverskridande tillhandahållande av reparationstjänster. Det bör överlåtas åt medlemsstaterna att själva bestämma hur användaruppgifter ska registreras på onlineplattformen, till exempel genom självregistrering eller utdrag ur befintliga databaser med reparatörernas samtycke, eller om registrerade bör betala en registreringsavgift som täcker kostnaderna för plattformens drift. För att garantera ett

¹⁹ Europaparlamentets och rådets direktiv 1999/44/EG av den 25 maj 1999 om vissa aspekter rörande försäljning av konsumentvaror och härmed förknippade garantier (EGT L 171, 7.7.1999, s. 12).

brett urval av reparationstjänster på onlineplattformen bör medlemsstaterna säkerställa att tillgången till onlineplattformen inte begränsas till en viss kategori av reparatörer. Även om nationella krav, till exempel på nödvändiga yrkeskvalifikationer, fortsätter att gälla, bör medlemsstaterna säkerställa att onlineplattformen är öppen för alla reparatörer som uppfyller dessa krav. Medlemsstaterna bör också ha rätt att själva besluta om och i vilken utsträckning lokalt ledda reparationsinitiativ, såsom reparationskaféer, får registrera sig på onlineplattformen, med beaktande av säkerhetsaspekter där så är relevant. Registrering på onlineplattformen bör alltid vara möjlig på begäran av reparatörer, förutsatt att de uppfyller de tillämpliga kraven för åtkomst till onlineplattformen.

- (23) Medlemsstaterna bör säkerställa att konsumenterna enkelt har tillgång till onlineplattformen och därigenom kan hitta lämpliga reparationstjänster för sina defekta varor. Onlineplattformen bör också vara tillgänglig för utsatta konsumenter, inbegripet personer med funktionsnedsättning, i enlighet med tillämplig unionslagstiftning om tillgänglighet.
- (24) Den sökfunktion som baseras på produkter kan hänvisa till produkttypen eller varumärket. Eftersom reparatörer inte kan känna till den specifika defekten innan en begäran om reparation har gjorts, är det tillräckligt att de på onlineplattformen tillhandahåller allmän information om centrala aspekter av reparationstjänsterna för att konsumenterna ska kunna besluta om de ska reparera varan i fråga, särskilt den genomsnittliga tiden för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror, den plats där konsumenten ska överlämna varorna för reparation och tillgången till kompletterande tjänster. Reparatörer bör uppmuntras att regelbundet uppdatera sin information på onlineplattformen. För att bygga upp konsumenternas förtroende för de reparationstjänster som finns tillgängliga på onlineplattformen bör reparatörer kunna visa att de följer vissa reparationsstandarder.
- (25) För att underlätta tillgång det europeiska formuläret för reparationsinformation bör onlineplattformen inbegripa en möjlighet för konsumenter att direkt begära detta formulär från reparatören via onlineplattformen. Denna möjlighet bör visas på ett tydligt sätt på onlineplattformen. För att skapa medvetenhet om nationella onlineplattformar för reparation och underlätta tillgången till sådana plattformar i hela unionen bör medlemsstaterna säkerställa att deras onlineplattformar är tillgängliga via relevanta nationella webbsidor som är anslutna till den gemensamma digitala ingång som inrättats genom Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724²⁰. För att öka konsumenternas medvetenhet om onlineplattformen bör medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder, till exempel tagga onlineplattformen på relaterade nationella webbplatser eller genomföra kommunikationskampanjer.
- (26) För att främja hållbar konsumtion av varor i situationer som ligger utanför säljarens ansvar bör onlineplattformen också främja köp av varor som genomgår renovering som ett alternativ till reparation eller köp av nya varor. I detta syfte bör onlineplattformen innehålla en funktion som gör det möjligt för konsumenter att hitta säljare av varor som genomgår eller företag som köper defekta varor för renoveringsändamål, särskilt genom att möjliggöra en sökfunktion per

²⁰ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1724 av den 2 oktober 2018 om inrättande av en gemensam digital ingång för tillhandahållande av information, förfaranden samt hjälp- och problemlösningstjänster och om ändring av förordning (EU) nr 1024/2012 (EUT L 295, 21.11.2018, s. 1).

produktkategori. Sådana säljare av renoverade varor eller köpare av defekta varor som genomgår renovering bör ha tillgång till plattformen på grundval av samma principer och tekniska specifikationer som är tillämpliga med avseende på reparationsfunktionen.

- (27) Kommissionen bör göra det möjligt att utveckla en frivillig europeisk kvalitetsstandard för reparationstjänster, till exempel genom att uppmuntra och underlätta frivilligt samarbete om en standard mellan företag, offentliga myndigheter och andra berörda parter eller genom att utfärda en begäran om standardisering till de europeiska standardiseringsorganisationerna. En europeisk standard för reparationstjänster skulle kunna stärka konsumenternas förtroende för reparationstjänster i hela unionen. En sådan standard skulle kunna omfatta aspekter som påverkar konsumenternas beslut om reparation, såsom tiden för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror, kvalitetsgarantier såsom en garanti för reparation och tillgången till stödtjänster som erbjuds av reparatörer såsom avlägsnande, installation och transport.
- (28) För att främja reparation inom ramen för säljarens ansvar i enlighet med direktiv (EU) 2019/771 bör de harmoniserade villkoren för att välja mellan avhjälpande åtgärder genom reparation respektive utbyte anpassas. Den i direktiv (EU) 2019/771 fastställda principen om att göra övervägandet om huruvida den valda avhjälpande åtgärden skulle orsaka säljaren oproportionerliga kostnader jämfört med den andra avhjälpande åtgärden till ett av kriterierna för att fastställa den tillämpliga avhjälpande åtgärden, bör bibehållas. Konsumenten har fortfarande rätt att välja reparation framför utbyte, såvida inte reparation skulle vara omöjlig eller skulle medföra orsaka säljaren oproportionerliga kostnader jämfört med utbyte. Om kostnaderna för utbyte är högre än eller lika med reparationskostnaderna bör säljaren dock alltid reparera varorna. Konsumenten har därför endast rätt att välja utbyte som en avhjälpande åtgärd om det är billigare än reparation. Direktiv (EU) 2019/771 bör därför ändras i enlighet med detta.
- (29) För att möjliggöra kontroll av efterlevnaden av bestämmelserna i detta direktiv genom gruppitalan är det nödvändigt att ändra bilaga I till Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2020/1828¹⁶. För att de behöriga myndigheter som utsetts av sina medlemsstater ska samarbeta och samordna åtgärder med varandra och med kommissionen för att säkerställa att reglerna i detta direktiv efterlevs är det nödvändigt att ändra bilagan till Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2017/2394¹⁷.
- (30) För att de ekonomiska aktörerna ska kunna anpassa sig bör övergångsbestämmelser om tillämpningen av vissa artiklar i detta direktiv införas. Skyldigheten att reparera och att tillhandahålla relevant information om denna skyldighet bör därför gälla för avtal om tillhandahållande av reparationstjänster efter [24 månader efter ikraftträdandet]. Ändringen av direktiv (EU) 2019/771 bör endast tillämpas på köpeavtal som ingås efter [24 månader efter ikraftträdandet] för att säkerställa rättssäkerhet och ge säljarna tillräckligt med tid för att anpassa sig till de ändrade åtgärderna för reparation och utbyte.
- (31) I enlighet med den gemensamma politiska förklaringen av den 28 september 2011 från medlemsstaterna och kommissionen om förklarande dokument¹⁸, har medlemsstaterna åtagit sig att, när det är motiverat, låta anmälan av införlivandeåtgärder åtföljas av ett eller flera dokument som förklarar förhållandet mellan de olika delarna i direktivet och motsvarande delar i de nationella instrumenten för införlivande. Lagstiftaren anser att det är motiverat att sådana dokument översänds avseende detta direktiv.

- (32) Främjandet av reparation av varor köpta av konsumenter, i syfte att bidra till en väl fungerande inre marknad och samtidigt tillhandahålla en hög nivå av miljö- och konsumentskydd, kan inte i tillräcklig utsträckning uppnås av medlemsstaterna på egen hand. Nya nationella tvingande regler som främjar hållbar konsumtion genom reparation av defekter utanför tillämpningsområdet för direktiv (EU) 2019/771 kommer sannolikt att dra åt olika håll och leda till fragmentering av den inre marknaden. Medlemsstaterna får inte ändra de fullständigt harmoniserade regler om fel inom säljarens ansvar som fastställs i direktiv (EU) 2019/771. Syftet med detta direktiv kan snarare, på grund av dess omfattning och verkningar, uppnås bättre på unionsnivå genom fullt harmoniserade gemensamma regler som främjar reparation inom och utanför säljarens ansvar enligt direktiv (EU) 2019/771. Unionen får därför anta åtgärder i enlighet med den subsidiaritetsprincip som föreskrivs i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går detta direktiv inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå dessa mål.
- (33) Detta direktiv står i överensstämmelse med de grundläggande rättigheterna och friheterna och syftar till att säkerställa full respekt för särskilt artiklarna 16, 26, 37, 38 och 47 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Det bidrar till en förbättring av miljöns kvalitet i enlighet med artikel 37 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna genom att främja hållbar konsumtion av varor och därigenom minska de negativa miljöeffekterna av förtida kassering av defekta men reparerbara varor. Detta direktiv säkerställer full respekt för artikel 38 om konsumentskydd genom att stärka konsumenternas rättigheter vid defekter som uppstår eller framkommer utanför säljarens ansvar enligt artikel 10 i direktiv (EU) 2019/771. Det säkerställer också respekten för näringsfriheten i enlighet med artikel 16 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna genom att skydda avtalsfriheten och uppmuntra utvecklingen av reparationstjänster på den inre marknaden. Detta direktiv bidrar till integreringen av personer med funktionsnedsättning i enlighet med artikel 26 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna genom att underlätta funktionsnedsatta personers tillgång till onlineplattformen. Detta direktiv syftar till att säkerställa full respekt för artikel 47 om rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol genom effektiva verkställighetsmedel.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Innehåll, mål och tillämpningsområde

1. I detta direktiv fastställs gemensamma regler för att främja reparation av varor i syfte att bidra till en väl fungerande inre marknad och samtidigt sörja för en hög konsument- och miljöskyddsnivå.
2. Detta direktiv ska tillämpas på reparation av varor köpta av konsumenter i händelse av en defekt hos varorna som uppstår eller framkommer utanför säljarens ansvar enligt artikel 10 i direktiv (EU) 2019/771.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *konsument*: konsument enligt definitionen i artikel 2.2 i direktiv (EU) 2019/771.
2. *reparatör*: en fysisk eller juridisk person som, i anknytning till den personens närings- eller yrkesverksamhet, tillhandahåller reparationstjänster, inbegripet tillverkare och säljare som tillhandahåller reparationstjänster och leverantörer av reparationstjänster, oavsett om de är oberoende eller knutna till sådana tillverkare eller säljare.
3. *säljare*: säljare enligt definitionen i artikel 2.3 i direktiv (EU) 2019/771.
4. *tillverkare*: tillverkare enligt definitionen i artikel 2.42 i förordning [om ekodesign för hållbara produkter].
5. *bemyndigad företrädare*: bemyndigad företrädare enligt definitionen i artikel 2.43 i förordning [om ekodesign för hållbara produkter].
6. *importör*: importör enligt definitionen i artikel 2.44 i förordning [om ekodesign för hållbara produkter].
7. *distributör*: distributör enligt definitionen i artikel 2.45 i förordning [om ekodesign för hållbara produkter].
8. *varor*: varor enligt definitionen i artikel 2.5 i direktiv (EU) 2019/771, utom vatten, gas och elektricitet.
9. *renovering*: renovering enligt definitionen i artikel 2.18 i förordning [om ekodesign för hållbara produkter].
10. *krav på reparerbarhet*: krav enligt de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II som gör det möjligt att reparera en vara, inbegripet krav som rör förbättrade förutsättningar för enkel demontering och för tillgång till reservdelar och reparationsrelaterad information och verktyg, vilka är tillämpliga på varor eller specifika komponenter i varor.

Artikel 3

Grad av harmonisering

Medlemsstaterna får inte behålla eller införa bestämmelser i sin nationella lagstiftning som avviker från bestämmelserna i detta direktiv.

Artikel 4

Det europeiska formuläret för reparationsinformation

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att reparatören, innan en konsument blir bunden av ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster, på begäran tillhandahåller konsumenten det europeiska formuläret för reparationsinformation enligt bilaga I på ett varaktigt medium i den mening som avses i artikel 2.11 i direktiv (EU) 2019/771.
2. Andra reparatörer än de som är skyldiga att reparera enligt artikel 5 ska inte vara ålagda att tillhandahålla det europeiska formuläret för reparationsinformation om de inte har för avsikt att tillhandahålla reparationstjänster.
3. Reparatören får begära att konsumenten står för de nödvändiga kostnader som reparatören åsamkas för att tillhandahålla den information som ingår i det europeiska formuläret för reparationsinformation.

Utan att det påverkar tillämpningen av direktiv 2011/83/EU ska reparatören informera konsumenten om de kostnader som avses i första stycket innan konsumenten begär att det europeiska formuläret för reparationsinformation ska tillhandahållas.
4. I det europeiska formuläret för reparationsinformation ska följande reparationsvillkor anges på ett tydligt och begripligt sätt:
 - (a) Reparatörens identitet.
 - (b) Den geografiska adress där reparatören är etablerad samt reparatörens telefonnummer och e-postadress och, i förekommande fall, andra kommunikationsmedel online som gör det möjligt för konsumenten att snabbt och effektivt kontakta och kommunicera med reparatören.
 - (c) Den vara som ska repareras.
 - (d) Defektens natur och typ av reparation som föreslås.
 - (e) Priset för reparationen eller, om priset rimligen inte kan beräknas i förväg, det sätt på vilket priset ska beräknas och det pris som reparationen högst kan komma att uppgå till.
 - (f) Den beräknade tid som behövs för att slutföra reparationen.
 - (g) Tillgången till tillfälliga ersättningsvaror under reparationstiden och eventuella kostnader för tillfälligt utbyte för konsumenten.
 - (h) Den plats där konsumenten ska överlämna varan för reparation.
 - (i) I tillämpliga fall, tillgången till kompletterande tjänster, såsom avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av reparatören och eventuella kostnader för dessa tjänster för konsumenten.
5. Reparatören får inte ändra de reparationsvillkor som anges i det europeiska formuläret för reparationsinformation under en period av 30 kalenderdagar från den dag då detta formulär lämnades till konsumenten, såvida inte reparatören och konsumenten har kommit överens om något annat. Om ett avtal om tillhandahållande av reparationstjänster ingås inom 30-dagarsperioden ska de villkor för reparation som anges i det europeiska formuläret för reparationsinformation utgöra en integrerad del av avtalet.
6. Om reparatören har tillhandahållit konsumenten ett fullständigt och korrekt europeiskt formulär för reparationsinformation ska följande krav anses vara uppfyllda:

- (a) Informationskraven avseende reparationstjänstens huvudsakliga egenskaper enligt artiklarna 5.1 a och 6.1 a i direktiv 2011/83/EU och artikel 22.1 j i direktiv 2006/123/EG.
- (b) Informationskraven avseende reparatörens identitet och kontaktuppgifter enligt artiklarna 5.1 b och 6.1 b och c i direktiv 2011/83/EU, artikel 22.1 a i direktiv 2006/123/EG och artikel 5.1 a, b och c i direktiv 2000/31/EG.
- (c) Informationskraven avseende priset enligt artiklarna 5.1 c och artikel 6.1 e i direktiv 2011/83/EU och artikel 22.1 i) och 22.3 a i direktiv 2006/123/EG.
- (d) Informationskraven avseende arrangemangen för utförandet av och den tid som krävs för att utföra reparationstjänsten enligt artiklarna 5.1 d och 6.1 g i direktiv 2011/83/EU.

Artikel 5

Skyldighet att reparera

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att tillverkaren på konsumentens begäran, kostnadsfritt eller mot betalning, reparerar varor för vilka och till den utsträckning tillgänglighetskrav föreskrivs i unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II. Tillverkaren ska inte vara skyldig att reparera sådana varor om reparation är omöjlig. Tillverkaren får lägga ut reparationer på entreprenad för att fullgöra sin reparationsskyldighet.
2. Om den tillverkare som är skyldig att reparera enligt punkt 1 är etablerad utanför unionen ska tillverkarens bemyndigade företrädare i unionen fullgöra tillverkarens skyldighet. Om tillverkaren inte har någon bemyndigad företrädare i unionen ska importören av den berörda varan fullgöra tillverkarens skyldighet. Om det inte finns någon importör ska distributören av den berörda varan fullgöra tillverkarens skyldighet.
3. Tillverkarna ska säkerställa att oberoende reparatörer har tillgång till reservdelar, reparationsrelaterad information och verktyg i enlighet med de unionsrättsakter som förtecknas i bilaga II.
4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 15 för att ändra bilaga II genom att uppdatera förteckningen över unionsrättsakter som fastställer krav på reparerbarhet mot bakgrund av utvecklingen av lagstiftningen.

Artikel 6

Information om skyldighet att reparera

Medlemsstaterna ska säkerställa att tillverkarna informerar konsumenterna om sin skyldighet att reparera i enlighet med artikel 5 och tillhandahåller information om reparationstjänsterna på ett lättillgängligt, tydligt och begripligt sätt, till exempel via den onlineplattform som avses i artikel 7.

Artikel 7

Onlineplattform för reparation och varor som genomgår renovering

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att det finns minst en onlineplattform för deras territorium som gör det möjligt för konsumenter att hitta reparatörer. Plattformen ska
 - (a) omfatta sökfunktioner avseende varor, uppgift om platsen för reparationstjänster, reparationsvillkor, inbegripet den tid som krävs för att slutföra reparationen, tillgången till tillfälliga ersättningsvaror och den plats där konsumenten överlämnar varorna för reparation, tillgång till och villkor för stödtjänster, inbegripet avlägsnande, installation och transport, som erbjuds av reparatörer, och tillämpliga europeiska eller nationella kvalitetsstandarder,
 - (b) göra det möjligt för konsumenterna att begära det europeiska formuläret för reparationsinformation via plattformen,
 - (c) göra det möjligt för reparatörer att göra regelbundna uppdateringar av kontaktuppgifter och tjänster,
 - (d) göra det möjligt för reparatörer att ange att de följer tillämpliga europeiska eller nationella kvalitetsstandarder,
 - (e) möjliggöra tillgänglighet via nationella webbplatser som är anslutna till den gemensamma digitala ingång som inrättats genom förordning (EU) 2018/1724,
 - (f) säkerställa tillgång för personer med funktionsnedsättning.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att onlineplattformen även innehåller en sökfunktion per produktkategori för att hitta säljare av varor som genomgår renovering och köpare av defekta varor för renovering.
3. Registrering på onlineplattformen för reparatörer, säljare av varor som genomgår renovering och köpare av defekta varor som genomgår renovering ska vara frivillig. Medlemsstaterna ska fastställa åtkomsten till plattformen i enlighet med unionsrätten. Användningen av onlineplattformen ska vara kostnadsfri för konsumenterna.

Artikel 8 **Efterlevnad**

1. Medlemsstaterna ska se till att det finns lämpliga och effektiva medel för att säkerställa efterlevnaden av detta direktiv.
2. De medel som avses i punkt 1 ska omfatta bestämmelser som möjliggör för ett eller flera av följande organ, i enlighet med vad som fastställs i nationell rätt, att vidta åtgärder enligt nationell rätt inför medlemsstatens domstolar eller behöriga förvaltningsmyndigheter för att säkerställa att de nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv tillämpas:
 - (a) Offentliga organ eller deras företrädare.
 - (b) Organisationer som har ett berättigat intresse av att skydda konsumenterna eller miljön.
 - (c) Yrkessammanslutningar som har ett berättigat intresse att vidta åtgärder.

Artikel 9 **Konsumentinformation**

Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att information om konsumenternas rättigheter enligt detta direktiv och om hur dessa rättigheter kan genomdrivas finns tillgänglig för konsumenterna, inbegripet på nationella webbplatser som är anslutna till den gemensamma digitala ingång som inrättats genom förordning (EU) 2018/1724.

Artikel 10

Tvingande natur

1. Om inte annat föreskrivs i detta direktiv ska varje avtal som, till konsumentens nackdel, utesluter tillämpningen av nationella bestämmelser som införlivar detta direktiv, avviker från dem eller ändrar deras verkan inte vara bindande för konsumenten.
2. Detta direktiv ska inte hindra reparatören från att erbjuda konsumenten avtalsvillkor som ger ett bättre skydd än vad som föreskrivs i detta direktiv.

Artikel 11

Sanktioner

1. Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelse av nationella bestämmelser som antagits enligt artiklarna 4, 5 och 6 och vidta alla nödvändiga åtgärder för att säkerställa att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande.
2. Medlemsstaterna ska senast 24 månader efter ikraftträdandet anmäla de regler och åtgärder som avses i punkt 1 till kommissionen och ska utan dröjsmål anmäla alla senare ändringar som påverkar dem.

Artikel 12

Ändring av direktiv (EU) 2019/771

I artikel 13.2 i direktiv (EU) 2019/771 ska följande mening läggas till:

”Med avvikelse från första meningen i denna punkt ska säljaren, om kostnaderna för utbyte är lika med eller högre än reparationskostnaderna, reparera varan för att återställa den till avtalsenligt skick.”

Artikel 13

Ändring av direktiv (EU) 2020/1828

I bilaga I till direktiv (EU) 2020/1828 ska följande punkt läggas till som punkt 67:

”67. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx av den x om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828 (EUT xx).”

Artikel 14

Ändring av förordning (EU) 2017/2394

I bilagan till förordning (EU) 2017/2394 ska följande punkt läggas till som punkt 27:

”27. Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) xx/xx av den x om gemensamma regler för att främja reparation av varor och om ändring av förordning (EU) 2017/2394 och direktiven (EU) 2019/771 och (EU) 2020/1828 (EUT xx).”

Artikel 15

Utövande av delegeringen

1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel.
2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artikel 5.4 ska ges till kommissionen för en period av sex år från och med den [en månad efter ikraftträdandet av denna akt]. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden på sex år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga.
3. Den delegering av befogenhet som avses i artikel 5.4 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i *Europeiska unionens officiella tidning*, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft.
4. Innan kommissionen antar en delegerad akt ska den samråda med experter som utsetts av varje medlemsstat i enlighet med principerna i det interinstitutionella avtalet av den 13 april 2016 om bättre lagstiftning.
5. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna.
6. En delegerad akt som antas enligt artikel 5.4 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period på två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.

Artikel 16

Övergångsbestämmelser

1. Artikel 5.1 och 5.2 samt artikel 6 i detta direktiv ska inte tillämpas på avtal om tillhandahållande av reparationstjänster som ingåtts före den [24 månader efter ikraftträdandet].
2. Artikel 12 i detta direktiv ska inte tillämpas på köpeavtal som ingåtts före den [24 månader efter ikraftträdandet]

Artikel 17

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast [24 månader efter det att det har trätt i kraft]. De ska genast underrätta kommissionen om detta.

När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.

Medlemsstaterna ska tillämpa dessa bestämmelser från och med den [24 månader efter ikraftträdandet].

2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texten till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv och de nationella onlineplattformar om reparation och varor som genomgår renovering som inrättats i enlighet med detta direktiv.

Artikel 18

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 19

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande